

NORGES HØYESTERETT

Den 6. mars 2012 avsa Høyesterett dom i

HR-2012-00499-A, (sak nr. 2011/1516), sivil sak, anke over dom,

A (advokat Sven Ivar Sanstøl – til prøve)

mot

B (advokat Thorer Ytterbøl)

STEMMEGIVNING:

- (1) Dommer **Noer**: Saken gjelder gyldigheten av en ektepakt.
- (2) B og A giftet seg 13. mai 1994, etter at de hadde vært samboere en tid. Begge hadde barn fra tidligere forhold. Et par år før de giftet seg kjøpte hun en leilighet i X for kr 225 000, som i sin helhet var lånefinansiert. Partene flyttet inn i leiligheten, og den var deres felles bolig i de vel fjorten årene ekteskapet varte. Leiligheten var per februar 2009 verdsatt til vel to millioner kroner.
- (3) Han hadde en anstrengt økonomi og stor kreditorpågang ved ekteskapsinngåelsen, og det var noe av bakgrunnen for at ektefellene den 30. mars 1995 opprettet ektepakt. Her ble det, blant annet, avtalt at det hun brakte med seg inn i ekteskapet skulle være hennes særøie. Ektepakten ble sendt til tinglysning i Løsøreregisteret, men kom i retur uten tinglysning på grunn av mangler og uklarheter ved avkryssingen i ektepaktsskjemaet.
- (4) Av forskjellige grunner gjorde ikke partene noe mer med dette, ut over at hun forsøksvis satte kryss i noen av feltene i skjemaet. Tre år seinere, etter en krangel med mannen, gjemte hun ektepakten sammen med andre viktige dokumenter hos datteren sin.

- (5) I 2006 inngikk partene en "arveoppgjør avtale" hvor det ble bestemt at lengstlevende fikk rett til å sitte i uskiftet bo, med noen unntak, og gitt regler om fordelingen av arven etter ektefellene.
- (6) Partene flyttet fra hverandre i august 2008. Hun tok kontakt med advokat i forbindelse med skiftet. Ifølge advokaten opplyste hun i første møte at det fantes en avtale om formuesordningen, men at hun ikke kunne finne den. Advokaten søkte forgjeves i ektepaktregisteret. I brev til ektemannen i september 2008 krevde advokaten på hennes vegne at hun skulle beholde leiligheten i medhold av skjevdelingsreglene. Om lag et halvt år seinere fant hun ektepakten, og gjorde da gjeldende at leiligheten var del av hennes særeie. Mannen bestred dette og mente leiligheten var del av felleseiet.
- (7) Da partene ikke ble enige om ektepaktens gyldighet, tok han 10. november 2009 ut stevning for Stavanger tingrett med påstand om at boet skulle likedeles. Hun innga tilsvær og la ned påstand om at ektepakten var gyldig, og subsidiært at det var grunnlag for skjevdeling.
- (8) Stavanger tingrett kom i dom 3. mai 2010 til at ektepakten var ugyldig, og at det ikke var grunnlag for skjevdeling. Ved vurderingen av gyldigheten av ektepakten la tingretten vekt på at hustruen var nærmest til å bære risikoen for at mannen hadde levd i den tro at ektepakten var bortfalt. Tingretten viste til at ektepakten i utgangspunktet var ment å være midlertidig, at originalen ble kladdet på da den kom i retur fra Løsøreregisteret, at det aldri ble skrevet ny ektepakt og at originalen forsvant. Tingretten avsa dom med slik domsslutning:
- "1. Boet tilhørende B og A skal likedeles.**
- 2. A plikter å betale B sakens omkostninger med kr 70.000 – syttitusen – med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall til betaling finner sted."**
- (9) Gulating lagmannsrett kom til samme resultat som tingretten, og la avgjørende vekt på at formkravene ikke ble fulgt da hustruen krysset av på nytt i ektepakten etter at den kom tilbake fra tinglysing. Lagmannsretten avsa 10. juni 2011 dom med slik domsslutning:
- "1. Anken forkastes.**
- 2. I sakskostnader for lagmannsretten betaler A til B kr 109 500 – etthundreognitusenfemhundre – innen 2 – to – uker fra dommen er forkynt."**
- (10) A har anket dommen til Høyesterett. Ankeutvalget har tillatt anken fremmet for så vidt gjelder spørsmålet om det er avtalt særeie. For øvrig er anken nektet fremmet.
- (11) Etter at ankeforhandlingen var avholdt, viste det seg behov for å få belyst partenes syn på enkelte spørsmål knyttet til forståelsen av den supplerende teksten i ektepakten, samt betydningen av den etterfølgende avtale om arveoppgjør som partene hadde inngått. Partene ble derfor i brev fra Høyesterett bedt om å kommentere dette, og dette ble gjort i prosesskriv fra advokatene. Prosessfullmektigene er spurt om de ønsket nytt rettsmøte til behandling av spørsmålene, men ingen av dem ønsket det.
- (12) Ankende part, A, har i korte trekk anført:

- (13) Den ektepakten partene inngikk i 1995 var gyldig. Den var ikke i strid med preseptorisk lov, og hadde heller ikke slike innholdsmessige mangler at den må anses ugyldig. Teksten som var påført skjemaet var klar, og det kan da ikke spille noen rolle om avkryssingen i skjemaet var mangelfull. Uansett er det bare grunnlag for delvis ugyldighet, ved at de deler av teksten som det ikke kan inngås avtale om settes til side. Grunnen til at partene ikke tinglyste ektepakten på nytt var at de var enige om at ektepakten gjaldt uansett.
- (14) Heller ikke de etterfølgende avkryssingene på ektepakten kan føre til ugyldighet. Påtegningene ble gjort av partene i fellesskap, men uten at formkravene ved endring av ektepakt ble fulgt, og avkryssingene er da uten konsekvenser.
- (15) Ektepakten var ikke ment å være midlertidig. Uansett er den anførte tidsavgrænsing – at ektepakten falt bort når ektemannen fikk kontroll på økonomien – så ubestemt at man må se bort fra den.
- (16) Den supplerende teksten som er kalt ”Unntak” i ektepaktskjemaet er testamentariske disposisjoner som regulerer hva som skulle skje dersom hustruen døde først. Det bestrides at disse bestemmelsene er ugyldige. Uansett kan en eventuell ugyldighet ikke få betydning for gyldigheten av særerebestemmelsen.
- (17) Avtalen om arveoppgjør mellom partene omfatter bare det partene eide i felleseie. Avtalen viser at ektepakten fortsatt skulle gjelde.
- (18) A har lagt ned slik påstand:
- ”1. Ved skifteoppgjøret mellom A og B legges ektepakten datert 30. mars 1995 til grunn for skiftet, slik at boligen X og det øvrige A eide ved ekteskapsinngåelsen er hennes særereie.**
  - 2. B dømmes til å betale sakskostnader for tingretten og lagmannsretten til A.**
  - 3. B dømmes til å betale sakskostnader til det offentlige for Høyesterett.”**
- (19) Ankemotparten, B, har i korte trekk anført:
- (20) Ektepakten var uklar da den ble sendt inn til tinglysing. Det var ikke samsvar mellom avkryssingen i skjemaet og den supplerende teksten, og i tillegg var den supplerende teksten uklar. Den uriktige utfyllingen av skjemaet innebærer at ektepakten lider av materielle innholdsmangler. Formålet med ektepakten var å verne henne mot mannens kreditorer og å sikre mannens rett til å sitte med boligen ved hennes død. Det er en innbyrdes sammenheng mellom disse spørsmålene, og når det er innholdsmessige mangler og uklarheter som hefter ved deler av det avtalte, må det føre til at hele ektepakten er ugyldig.
- (21) Uansett må de etterfølgende endringene på ektepakten lede til ugyldighet. Disse ble påført av henne uten hans vitende og uten at formkravene ble overholdt. Konsekvensen av endringene er at det er usikkert hva partene har avtalt, og at ektepakten i sin nåværende form ikke oppfyller formkravene. Det må få som konsekvens at den opprinnelige ektepakten anses bortfalt.

- (22) Subsidiært anføres at ektepakten bare var ment å vare så lenge dette var nødvendig for å verne henne mot hans kreditorer. I løpet av ekteskapet kom hans økonomi i orden, og han tjente gjennom hele ekteskapet mer enn henne. Ektepakten falt derfor uansett bort i løpet av ekteskapet.
- (23) Den del av den supplerende teksten i ektepakten som er kalt "Unntak" kan mest naturlig ses som testamentariske disposisjoner. Bestemmelsene er klart i konflikt med arvelovens pliktdelsregler. Når denne delen av avtalen ikke kan opprettholdes, må konsekvensen bli at ektepakten i sin helhet kjennes ugyldig.
- (24) Den etterfølgende avtalen om arveoppgjør mellom partene synes å bygge på at gjenlevende ektefelle skulle kunne sitte i uskifte på gitte forutsetninger, og er således ikke forenlig med bestemmelsene i ektepakten. Avtalen kan ikke anses som et gyldig testament, og motstriden mellom denne og ektepakten må lede til at ektepakten anses bortfalt.

- (25) B har lagt ned slik påstand:

- "1. Anken forkastes.**
- 2. A tilpliktet å erstatte B sakens omkostninger for Høyesterett."**

- (26) *Mitt syn på saken*

- (27) Spørsmålet er om ektepakten fra 1995 hadde slike mangler at den var ugyldig, eventuelt om etterfølgende forhold medfører at den har bortfalt.
- (28) Ekteskapsloven kapittel 9 har regler for hvilke avtaler mellom ektefeller som må inngås i ektepakts form. Når avtalen er inngått på den fastsatte måten, er den i utgangspunktet gyldig mellom partene og for deres arvinger, jf. ekteskapsloven § 54 tredje ledd. For at avtalen også skal ha rettsvern overfor partenes kreditorer må ektepakten tinglyses, men dette er ikke noe vilkår for gyldigheten.
- (29) Ektepakten ble her inngått på standard skjema for tinglysning av ektepakter, hvor det er lagt opp til at partene skal krysse av på ønskede løsninger og eventuelt supplere med en forklarende tekst. Partene hadde i ektepakten krysset av for at det var første gangs opprettelse av ektepakt og for øvrig på følgende steder under punkt IX:

**"Lengstlevendes særeie går ikke inn i uskifteboet, ekteskapsloven § 43, 2. ledd
Avtalen gjelder hele særeiet."**

- (30) I tillegg hadde de fylt ut en supplerende tekst hvor det gikk fram at det hun hadde med av eiendeler inn i ekteskapet skulle være hennes særeie. Det var dessuten gitt bestemmelser om fordelingen av eiendelene mellom hennes datter C og ektemannen og mellom datteren og ektemannens to sønner. Den supplerende teksten lød slik:

**"A skal ha full særeie på alt hun hadde med da ekteskapet ble inngått den 13.05.94.
(Dette gjelder også etter død)
Unntak:
Mannen B og datteren C skal dele bolig likt (SBBL)
Mannen skal ha boretten. Løsøret tilfaller C, med rett til å ta dette ut av boet til ektemannen.**

De ting vi i fellesskap har anskaffet etter inngått ekteskap 13.05.94, skal fordeles på barna C, D og E.”

- (31) Ektepakten ble undertegnet av to vitner, jf. ekteskapsloven § 42 første ledd, jf. § 54, og sendt til tinglysing. Den ble imidlertid nektet tinglyst. Løsøreregisteret ga følgende begrunnelse for nektelsen:
- ”Dokumentet er nektet tinglyst. Nektingsårsak (er):
 Ektepakten mangler avkryssing pkt. IV for fullt eller delvis særøie.
 Avkryssing pkt. IX er uklar uten øvrig avkryssing som gir rett til å sitte i uskifte.
 Formuesordningen mellom ektefeller er preseptorisk (ufravikelig) regulert i ekteskapsloven.
 Bestemmelsene i siste avsnitt i supplerende tekst er således ikke gjenstand for tinglysing i ektepakts form.”**
- (32) Ved vurderingen av om ektepakten hadde slike innholdsmessige mangler at den ikke var gyldig, tar jeg utgangspunkt i at selve reguleringen av hva som skulle omfattes av særøiet var klar og tydelig nok. Det går fram av den supplerende teksten at særøiet skulle omfatte hennes eiendeler ved ekteskapsinngåelsen, og partene er enige om at dette gjaldt leiligheten i X med innbo. I tilfelle hvor det er motstrid mellom avkryssing og supplerende tekst, så vil teksten normalt gå foran, jf. Holmøy og Lødrup, Ekteskapsloven, 2. utgave side 359. På denne bakgrunn må det være uten betydning at det ikke var krysset av i skjemaet for fullt eller delvis særøie.
- (33) Heller ikke kan jeg se at avkryssingen i skjemaet om at lengstlevendes særøie ikke skulle gå inn i uskifteboet etter § 43 annet ledd, kan få noen betydning. Bestemmelsen i § 43 annet ledd gjelder der begge ektefeller har særøiemidler. Her var det bare opprettet særøie for hennes eiendeler, og avkryssingen var derfor meningsløs. Ektepakten var satt opp uten hjelp av advokat. I slike tilfeller er det forståelig at partene kan misforstå formuleringer, og formkravene må ikke bli så strenge at de i praksis blir en felle. I tillegg kommer at partene her hadde fastsatt i den supplerende teksten hva som skulle skje med særøiemidlene hvis hun falt fra først, noe jeg kommer tilbake til. Jeg kan derfor ikke se at denne avkryssingen kan få virkning for gyldigheten av ektepakten.
- (34) Som jeg allerede har nevnt, hadde ektepakten også bestemmelser som har karakter av testamentariske disposisjoner, og mannen har anført at disse hadde slike innholdsmangler at hele ektepakten av den grunn må anses ugyldig.
- (35) Heller ikke de testamentariske bestemmelsene i ektepakten er spesielt klare. En fornuftig forståelse av denne delen av den supplerende teksten (det som er kalt ”Unntak” i sitatet som jeg tidligere har nevnt), er at dersom hun døde først, skulle mannen og datteren arve hver sin halvpart av leiligheten, ektemannen skulle ha borett i boligen og datteren skulle ha rett til å ta ut innboet. For den øvrige delen av ektefellenes eiendeler var det ikke gitt egne regler. Disse eiendelene ble derfor liggende i felleseie. Den siste setningen under unntaksbestemmelsene fastsetter at det ektefellerne har anskaffet i fellesskap etter ekteskapsinngåelsen skal fordeles likt på de tre barna. Denne bestemmelsen var trolig ment å gjelde etter at begge ektefeller var døde, uten at dette er presisert.
- (36) Formkravene ved opprettelse av ektepakt og testament er tilnærmet de samme. Det er derfor lagt til grunn at testamentariske disposisjoner som er tatt inn i en ektepakt i utgangspunktet vil være gyldige mellom partene, jf. Holmøy og Lødrup, Ekteskapsloven, 2. utgave side 292.

- (37) Når ektepakt og testament er opprettet i sammenheng, slik som her, vil det kunne være slik forbindelse mellom bestemmelsene at dersom enten ektepakten eller testamentsbestemmelsene er ugyldige, så må hele avtalen settes til side. Spørsmålet er derfor om det er mangler ved den delen av ektepakten som består av testamentariske disposisjoner, og hvilke konsekvenser det eventuelt må få for ektepaktens bestemmelser om særerie.
- (38) Mannen har anført at bestemmelsene om deling av leiligheten med en halvpart på ektemannen og en halvpart på hennes særkullsbarn, kombinert med boret for ham og rett til å ta ut innbo for datteren, krenker pliktdelsreglene i arveloven § 29. En arvelater har i forhold til livsarvingene begrenset rett til å råde testamentarisk over en gjenstand som har en verdi som overstiger den frie tredjedelen eller eventuelt maksbeløpet på en million kroner, jf. arveloven § 29 og Hambro, Arveloven, 4. utgave side 199 flg.
- (39) Det er ikke tvilsomt at bestemmelsen om fordelingen av boligen ved hennes død var i strid med pliktdelsreglene slik verdiene var på det tidspunkt avtalen ble inngått. Dette kan imidlertid ikke være avgjørende. Spørsmålet om pliktdelsreglene er krenket avhenger av verdiene i boet på arvefallstidspunktet, jf. Hambro op. cit. side 207 flg. Det er usikkert hvordan ektefellenes formuesforhold hadde utviklet seg om de hadde fortsatt ekteskapet. Det er derfor ikke gitt at testamentsbestemmelsen ikke kunne oppfylles på arvefallstidspunktet.
- (40) Jeg viser videre til at pliktdelsreglene har som formål å ivareta livsarvingenes interesser, og at det er usikkert om pliktdelsarvingen – hustruens særkullsbarn – ville ha bestridt gyldigheten av bestemmelsen om at gjenlevende ektefelle skulle arve halvdel av leiligheten. Jeg finner imidlertid ikke grunn til å gå nærmere inn på dette. Partene hadde i 2006 – etter at de året før hadde kjøpt seg hytte – inngått en såkalt ”arveoppgjør avtale”, og denne gjør at spørsmålet om gyldigheten av de testamentariske bestemmelsene i ektepakten ikke kommer på spissen. Også dette dokumentet er satt opp av ektefellene på egen hånd. Avtalen regulerer hva som skal skje med boet ved arvefall og er underskrevet av ektefellene, de tre barna og fem vitner. Det gis her uttrykk for at lengstlevende ”får sitte i uskiftet bo”, men med nærmere spesifiserte unntak. Det gis videre regler om beregningen av arven og fordelingen på de tre barna, og regler om hva som skal skje om fritidsboligen selges. Ifølge dokumentet skulle det være ”Vedlegg til testament” og det var presisert at ”Dette skriv skal også være grunnlag for vårt testament”.
- (41) Det er fra ankemotpartens side reist spørsmål ved om formkravene til testament etter arveloven § 49 er oppfylt. Jeg er enig i at arveoppgjørsavtalen er noe utradisjonell i sin form. Men det er undertegnet av vitner, og det går fram av dokumentet at det skulle være grunnlag for testament. Avgjørende er imidlertid at dokumentet er undertegnet av de tre livsarvingene, og at de derfor ikke ville kunne høres med at de hadde innvendinger mot det som var avtalt.
- (42) Ankende part har anført at avtalen om arveoppgjør kun omfatter det partene eide i felleseie. Dette er jeg ikke enig i. Jeg kan vanskelig se det annerledes enn at arveoppgjørsavtalen omfatter alt det partene hadde av eiendeler, også leiligheten i X. Avtalen nevner eksplisitt både bolig og fritidseiendom, og det er ikke noen spor av at boligen var ment holdt utenfor uskiftet.

- (43) I og med at arveoppgjørsavtalen omfatter alt det ektefellene eide, setter den i praksis til side de testamentariske bestemmelsene i ektepakten. Det blir da av mindre betydning å vurdere konsekvensene av eventuelle mangler ved de testamentariske bestemmelsene i ektepakten. Min konklusjon på dette punkt er derfor at de eventuelle manglene ved de testamentariske bestemmelsene i ektepakten ikke kan føre til ugyldighet for ektepaktens del. Jeg kommer seinere tilbake til spørsmålet om den etterfølgende arveoppgjørsavtalen må forstås slik at den ikke bare satte til side den testamentariske delen av ektepakten, men at den også må få konsekvenser for særreiespørsmålet.
- (44) Ektemannen har videre, som selvstendig grunnlag, anført at ektepakten var ment å være midlertidig fram til hans økonomi var kommet i orden, og at den også av denne grunn er falt bort.
- (45) Jeg er ikke enig i dette. I ektepaktskjemaet var det mulig å krysse av for at avtalen skulle være midlertidig. Partene hadde imidlertid ikke krysset av på dette. Heller ikke andre steder i avtalen fremgår det noe om midlertidighet. Partene er enige om at hensynet til vern mot hans kreditorer var et vesentlig formål. Partenes daværende advokat skrev til dem og anbefalte at de opprettet fullstendig særreie ”og at en ellers som vi samtalte om endrer dette gjennom ny ektepakt når forholdet til Paulsens kreditorer er avklart eller gjelden betalt”. Hustruen har imidlertid forklart at hun ønsket særreie også av andre grunner, og at det alltid hadde vært en forutsetning for henne at leiligheten skulle være ”hennes”.
- (46) Etter mitt syn kan det vanskelig legges til grunn at ektepakten skulle være midlertidig når dette verken har kommet til uttrykk i ektepakts form eller i noe annet skriftlig dokument mellom partene. Under enhver omstendighet er forutsetningen knyttet til mannens økonomi for ubestemt til at den kan danne grunnlag for en gyldig tidsavgrensning av avtalen her, jf. Holmøy og Lødrup, Ekteskapsloven, 2. utgave side 283.
- (47) Selv om det ikke er innholdsmessige mangler ved ektepakten som sådan som kan lede til ugyldighet, er ektepakten likevel – etter ektemannens syn – bortfalt som følge av etterfølgende forhold. Det er vist til at hustruen, etter at ektepakten kom tilbake fra tinglysing, krysset av på flere alternativer i skjemaet, slik at ektepakten nå er innbyrdes motstridende og ikke gir noen mening. For eksempel står det nå kryss både for at ”Vi skal ha fullt særreie” og for at ”Vi skal ha delvis særreie”.
- (48) Jeg tar utgangspunkt i at en ektepakt bare kan endres eller oppheves ved ny ektepakt, jf. ekteskapsloven § 46 første ledd. I dette tilfellet er det ikke inngått noen ny ektepakt. Det er heller ikke tvilsomt hva som fulgte av den opprinnelige avtalen. Dette går fram av ektepakten og den forklarende teksten, sammenholdt med brevet fra Løsøreregisteret som gjengir hvilke punkter i skjemaet som var krysset av.
- (49) Ektemannen har imidlertid anført at ektefellene, da ektepakten kom i retur fra Løsøreregisteret, ble enige om at ektepakten skulle legges på is, og at de skulle ha vanlig felleseie. Han har vist til at hovedmotivet for opprettelsen av ektepakten var å verne henne overfor hans kreditorer, og at hans økonomi var kommet i orden på dette tidspunktet, og at ektefellene derfor fant ut at de ikke trengte noen ektepakt.
- (50) Hustruen har på sin side forklart at hun ringte Stavanger tingrett da ektepakten kom i retur, og fikk forklart at ektepakten gjaldt selv om den ikke var tinglyst. Partene ble da

enige om at det var tilstrekkelig med den avtalen som forelå, og at det ikke var nødvendig med tinglysning.

- (51) Det er vanskelig å bringe på det rene hva som ble sagt og forutsatt mellom partene så langt tilbake i tid, og nettopp derfor er det viktig med de formkravene som følger av ekteskapsloven §§ 42 og 43. Det avgjørende for meg er at partene hadde inngått en gyldig ektepakt, og at det ikke er inngått noen ny ektepakt som opphever eller endrer den gamle. Om ektemannen av ulike grunner skal ha ment eller trodd at ektepakten ikke lenger gjaldt, må han selv bære risikoen for dette så lenge villfarelsen ikke skyldes en opptreden fra hustruens side som for eksempel svik eller illojalitet. At hustruen ikke gjorde krav på å ha leiligheten i særeie den første tiden etter samlivsbruddet skyldes at hun ikke fant dokumentet, og jeg finner ikke grunn til å vektlegge dette. Jeg har derfor kommet til at de etterfølgende endringer som ble gjort i ektepakten her ikke kan lede til ugyldighet.
- (52) Mannen har atter subsidiært anført at arveoppgjøravtalens bestemmelser er i motstrid med bestemmelsene i ektepakten, og at dette på grunn av sammenhengen mellom dokumentene må føre til at ektepakten i sin helhet anses ugyldig.
- (53) Som nevnt tidligere ble det i arveoppgjøravtalen bestemt at partene kunne sitte i uskifte, men med noen nærmere definerte unntak, og det ble gitt regler om fordelingen av arven på de tre barna.
- (54) Det er på det rene at partene i ektepakt kunne inngå avtale om rett for lengstlevende til å sitte i uskifte med særeiemidler, jf. ekteskapsloven § 43. Det er videre lagt til grunn at særkullsbarn kan gi forhåndssamtykke til at lengstlevende overtar boet i uskifte, jf. Hambro op.cit. side 63–64. En avtale mellom partene om uskifte kan derfor ikke uten andre holdepunkter tolkes slik at partene har ment å omgjøre særeiemidler til felleseie.
- (55) Jeg finner spørsmålet tvilsomt. I mangel av andre holdepunkter har jeg imidlertid kommet til at det må være avgjørende at avtalen – ut fra sin ordlyd – ikke gjør innhogg i ektepaktens bestemmelse om særeie. Arveoppgjøravtalen gjaldt fordelingen av eiendelene ved dødsfall, og sier ikke noe om fordelingen av boet ved en eventuell skilsmisse. Dersom partene mente å omgjøre også reguleringen av om de skulle ha særeie på hele eller deler av boet, hadde det vært naturlig om det var nevnt.
- (56) Jeg har etter dette kommet til at det ikke er grunnlag for å sette til side ektepakten som ugyldig.
- (57) Anken har ført fram, og ankende part skal som utgangspunkt tilkjennes sakskostnader, jf. tvisteloven § 20-2. Saken har imidlertid vært vanskelig som følge av de uklarheter og den tvil som utformingen og behandlingen av ektepakten har etterlatt. Det er hustruen som har stått for utfyllingen av ektepakten og som må bære hovedansvaret for dette. Utfallet av saken har dessuten budt på tvil. På denne bakgrunn har jeg funnet at tungtveiende grunner gjør det rimelig at hver av partene må bære sine egne kostnader, og at dette også må gjelde for tingrettens og lagmannsrettens behandling av saken, jf. tvisteloven § 20-2 tredje ledd bokstav a og b. For tingretten og lagmannsretten gjaldt saken også spørsmålet om skjevdeling av boet, som var anført subsidiært fra hennes side. Selv om hun ikke fikk medhold på dette punkt, var påstanden for begge spørsmåls del i praksis den samme; nemlig at hun kunne holde leiligheten og opprinnelig innbo utenfor felleseieskiftet.

(58) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Ved skifteoppjøret mellom A og B legges ektepakten datert 30. mars 1995 til grunn for skiftet, slik at boligen X og det øvrige A eide ved ekteskapsinngåelsen er hennes særeie.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke for noen instans.

(59) Dommer **Webster:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.

(60) Dommer **Matningsdal:** Likeså.

(61) Dommer **Stabel:** Likeså.

(62) Dommer **Gjølstad:** Likeså.

(63) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Ved skifteoppjøret mellom A og B legges ektepakten datert 30. mars 1995 til grunn for skiftet, slik at boligen X og det øvrige A eide ved ekteskapsinngåelsen er hennes særeie.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke for noen instans.

Riktig utskrift bekreftes: